

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ո՛Վ ՅՈՅՍ...

Տառապանքի եւ վիշտերու
խոր գիւղերէ մը միտք վերջ,
Մեր նայուածքին դէմ պարզելով
այգի մ'աղուոր՝ փառքը պերն,
Ո՛ւր կը սանիս ըզմեզ այսպէս
առաւօտէ առաւօտ,
Ո՛վ յոյս անուշ, մեր սիրտերուն
նրագին դուն լոյսն անաղօս:

Պատմութիւն, կեանք, կրօնք, արուեստ, գիր,
հեղինակ գրաւուած առ յաւէտ,
Քայլամուր կամ վրնագնաց,
ամէնքն եկան ետեւէդ,
Անցանք անքիւ քարքարոսներ,
ու համոզուած, ա՛ն, գիտենք
Թէ ծիծաղկոս ամէն բըրբի
մօտ կը ծածկուի վիհ մը նենգ:

Սակայն կ'ուզենք որ ըսես մեզ.
հորիզոնին ծայրն, հեռուն,
Կապոյտ երկնից համբոյրին մէջ
սուղուած դա սարն անանուն,
Որ կը ցըցուի ծայրը համբուն,
զերդ գողգոթա սանջանքի,
Գերեզմանի՞ մը, ի վերջոյ,
թէ նոր աստղի կը յանգի:

ԱՐՏՈՅՏ

ԱՍՏՈՒԱԾԱԾՆԻ ԾԱՌԸ

Դարերու բեռան տակ կրքած, վատշոյժ,
ինչպէս ծերունի մը կորաքամակ,
Հինաւուրց ծառն հոն կանգնած է մինակ,
Ձոյգ անթացուպերն իր բըռնած, ըզգոյշ:

Աւմաս՝ բուն՝ նիւղեր գերծած է համակ
Այցելունքերուն հաւասքը սնոցի.
Ու ծամ՝ ծոպ՝ ծըլէն քլացներու հնոցի՝
Կ'ծածկէ մերկութիւնն՝ ըզգես մը զըրզլեակ:

Բայց կ'ապրի ան դեռ՝ այդ կիզիչ սօրին
Մէջ, կեղեւազուրկ. (մօտ, քայլ մ'անդին,
Իր գրոյցին կանգնած քանարն կ'երեւի:)

Ու գօս մարմնոյն ծայրը բարձրականգուն,
Ուր չի հասնիր բնաւ կըտրոցը մարդուն,
Կը շարժի դալար փունջ մը սերեւի:

* * *

Իսկ ես կը խորհիմ այն բազմադարեան
Եւ պատկառելի երկնաբերձ ծառին,
Չոր մարդիկ կըտրոց կը կոչեն, որ հին
Է որչափ այս կեանքը երկրի վրան.

Որուն վրայ ամէն ցեղ՝ սերունդ՝ աղանդ
Երկաթի նանկով իր կիրքն է գրծեր,
Եւ կեղեւաքափ մարմինն անոր ծեր
Ծածկեր իր ծէսին ֆօղովն հրնաւանդ:

Որ սակայն այդքան կըստանգնեաւ իսկ
Սնմեռ՝ մարդկային ազգաց բովանդակ
Կ'ընծայէ մտադիւր՝ միշտ քաղցր հովանի:

Չի երկնահաղորդ ծայրն իր բարձրութեանց,
Սնմասոյց՝ մարդոց ձեռին մոլեխանձ,
Սոսուծոյ շունչն է որ կը ծածանի:

ԱՐՏՈՅՏ

Ա Ն Դ Ո Շ Ա Ն Ք

Մացառութիւն մէջ ուր ցայգին շունչը սարսուռն
Սնհունօրէն ինչ գաղտնիքով մը կը հծծէ
Հոն աստղերէն իրեն հրապոյտ քրոնոմետրուն
Սնիրական զրոյցներու վիշտը բոցէ,

Համբարուէ մը կը սպասեմ ոսկի մասնին
Չոր ասեմօք աւազին մէջ կորսնցուցի,
Ծառերն ինչո՞ւ փառերուն դէմ կը խոնարհին,
Այս ի՞նչ ձեռքեր են որոնք բոյն կուտան ինծի . . .

Փախչի՛լ: Հեզնա՛նք, երբոր հրազի մը ո՛րք լոյսին,
Ու գլուխներու որ իմ կուրծքիս վրայ կը մըսին,
Արդէն երկա՛ր ժամանակով գերին եղայ . . .

Չուրի՞ն, հովի՞ն թէ փառերուն պաղատիմ ես
Որ գերդ սրբու մը հեքեքի բըռնեն ձեռքէս,
Օձ մը եթէ սիրքս խայթէ լուսնահրմայ . . .

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ